

בש"פ 9988/16 - יוסף כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 9988/16

לפני: כבוד השופט ח' מלצר
העורר: יוסף כהן

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט א' יקואל) ב-בפ"ת 26309-07-16, מתאריך 01.12.2016

בשם העורר: עו"ד אופיר סטרשנוב; עו"ד תהילה בינו

בשם המשיבה: עו"ד עילית מידן

החלטה

1. לפני ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופט א' יקואל) ב-בפ"ת 26309-07-16, בגדרה נדחתה בקשתו של העורר - להשיב לידיו את רישיון הנהיגה שלו, במסגרת עיון חוזר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), יחד עם סעיף 49 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה).

אביא להלן בתמצית את הנתונים הנדרשים להכרעה בערר.

רקע והליכים קודמים

עמוד 1

2. בתאריך 13.07.2016 הוגש לבית המשפט המחוזי הנכבד כתב אישום כנגד המבקש, במסגרתו יוחסו לו העבירות הבאות: הפקרה אחרי פגיעה - עבירה לפי סעיף 64א(ג) לפקודה; שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), והשמדת ראיה - עבירה לפי סעיף 242 לחוק העונשין.

3. על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 01.03.2016, שעה 20:30, או בסמוך לכך, גב' הילה מיכלי נחמן ז"ל (להלן: המנוחה) נהגה ברכב מסוים (להלן: הרכב) בכביש 6, בקילומטר 145 מדרום לצפון, כאשר במושב הקדמי של הרכב ישב בנה הפעוט, ואילו אמה וילדיה התאומים, שהיו באותה העת בני כ-3 חודשים, ישבו מאחור. על פי הנטען, במהלך נסיעתה, המנוחה איבדה שליטה ברכב, פגעה במעקה הבטיחות הימני, ורכבה הסתחרר עד שנעצר על השול השמאלי, כשפניו לכיוון דרום, נגד כיוון התנועה, כאשר הפנס הקדמי שלו דולק. לפי הנטען לאחר עצירת הרכב החל להיפלט ממנו עשן. עוד נטען כי, המנוחה, שחששה לשלום הנוסעים ברכב, יצאה כדי להוציא את ילדיה ואמה ממנו. בכתב האישום נטען עוד כי הדלת הימנית של הרכב היתה תקועה, ולכן המנוחה הוציאה את ילדיה מהחלון, כאשר, במקביל, אמה הפעילה את איתותי האזהרה, ואז בקשה לצאת, בעזרת המנוחה מצידו השמאלי של הרכב. באותה העת, לפי הנטען, שני אנשים (להלן: האנשים), שרכבם היה תקול ומיקומם היה בעברו השני של הכביש, והיו עדים למתרחש - סימנו באמצעות פנסי הטלפון הנייד שלהם לרכבים חולפים, כדי להזהירם מפני הפגיעה ברכב וביושביו.

4. לפי הנטען בכתב האישום, בשעה 20:37 לערך - העורר נהג ברכב פרטי (להלן: הרכב הפוגע) בנתיב השמאלי של הכביש הנ"ל במהירות משוערת של כ-150 קמ"ש, לכל הפחות. משהגיע העורר בסמוך למקום עצירת הרכב, כך נטען, הוא פגע באמצעות הדופן השמאלי של הרכב הפוגע במנוחה, אשר כאמור ביקשה באותה העת לסייע לאמה לצאת מצידו השמאלי של הרכב. לפי הנטען, בעקבות כך המנוחה, הוטחה בדופן השמאלי של הרכב, והועפה לכביש, וכתוצאה מכך - היא נהרגה במקום (להלן: התאונה). עוד נטען כי כתוצאה מהתאונה הנ"ל: שמשות הרכב הפוגע התנפצה; נתלשה ממנו המראה השמאלית; נסדק הפנס השמאלי, ונמערך הפח בדלת הנהג ובכנף שמאל, כשעליהם רקמות ודם המנוחה. כן נטען כי מיד לאחר התאונה העורר עצר בשול הדרך הימני.

5. לפי המתואר בכתב האישום, בשלב זה גמלה בליבו של העורר החלטה להסתיר את מעורבותו בתאונה, להעלים ראיות ולשבש הליכי חקירה ומשפט (להלן: התכנית). בהתאם לתכנית הנ"ל, כך נטען, העורר התקרב לאנשים וחקר אותם אודות התאונה, זאת מבלי לומר להם כי הוא היה מעורב בה. עוד נטען כי העורר המתין במקום כ-18 דקות, וזאת מבלי לומר לאיש, ובפרט לגורמי ההצלה והמשטרה שהגיעו למקום, כי הוא זה שפגע במנוחה. בשלב מסוים, כך נטען, העורר חזר לרכב הפוגע, ועזב את המקום.

6. בכתב האישום נטען בנוסף כי מיד לאחר מכן, ובהתאם לתכנית, העורר נסע לסוכנות רכב, המצויה בבעלותו (להלן: הסוכנות), במטרה להשאיר שם את הרכב הפוגע, ולצאת משם עם רכב אחר. עוד נטען כי העורר שטף את צידו השמאלי של הרכב הפוגע באמצעות צינור המיועד לשטיפה בלחץ מים גבוה, והעלים חלק מהרקמות ואת דמה של המנוחה. לאחר מכן, כך נטען, העורר עזב את הסוכנות, ונסע ברכב הפוגע לתחנת המשטרה, שם דיווח, על פי הנטען, דיווח כוזב כי נסע בכביש 6 ונפגע על ידי רכב מסוג מרצדס בצבע שחור.

7. בתאריך 01.03.2016 - יום התאונה - נפסל רישונו של העורר ל-90 ימים על ידי קצין משטרה מוסמך (להלן: הפסילה).

בתאריך 29.05.2016 הפסילה הוארכה, בהסכמת הצדדים, ב-45 ימים נוספים.

8. בתאריך 13.07.2016, בד בבד עם הגשת כתב האישום, המשיבה הגישה לבית המשפט המחוזי הנכבד בקשה שכותרתה: "בקשה לפסילת רישיון עד תום ההליכים, ואף מעבר ל-6 חודשים", לפי סעיפים 46 ו-50(ב) לפקודה, וכן להארכת התנאים המגבילים שהושתו על העורר עד תום ההליכים המתנהלים נגדו, לפי סעיף 48 לחוק המעצרים.
9. בתאריך 25.08.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד (כב' השופטת ד' מרשק מרום), נעתר לבקשת המשיבה, והורה, בין היתר, על פסילתו של העורר מלקבל, או מלהחזיק ברישיון נהיגה עד לתום ההליכים בעניינו, ואף לתקופה של מעבר לשישה חודשים, זאת לאחר ששקל את הפגיעה הפוטנציאלית בפרנסתו של העורר, ושל העובדים שאותם הוא מעסיק בסוכנות. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע בהחלטתו כי קיימות ראיות לכאורה לגבי העבירות המיוחסות לעורר. עוד נקבע כי מהתנהלותו של העורר, מושא כתב האישום, ניתן ללמוד כי המשך נהיגתו ברכב תסכן את שלום הציבור ואת ביטחונם של המשתמשים בדרך. בית המשפט המחוזי הנכבד הוסיף וקבע כי מי שמסוגל לבצע עבירה של הפקרה, גם אם אין חשש למסוכנות אינהרנטית מנהיגתו, הריהו מסוכן לבריות ועל כן, בנסיבות, האינטרס הציבורי גובר.
10. בתאריך 08.11.2016 העורר הגיש לבית המשפט המחוזי הנכבד בקשה לעיון חוזר בתנאי השחרור המגבילים, שהושתו עליו, ובכללם שלילת רישיון הנהיגה שלו עד תום ההליכים המתנהלים נגדו.
11. בתאריך 01.12.2016 בית המשפט המחוזי הנכבד (כב' השופט א' יקואל) דחה את בקשתו של העורר, אך קבע כי האיזון הראוי בין זכויותיו לבין האינטרס הציבורי מוביל לכלל מסקנה כי יש לקצוב את הארכת תקופת הפסילה למשך שלושה חודשים נוספים בלבד, וזאת עד לתאריך 01.03.2017. בתוך כך נקבע כי חלוף הזמן מצדיק, בנסיבות, בחינה מחודשת של מכלול השיקולים ואיזון האינטרסים בעניינו של העורר. עוד נקבע כי המסוכנות הנשקפת מנהיגתו של העורר - גבוהה, חרף העובדה שלעורר לא מיוחסת עבירה של גרימת התאונה, שהובילה למות המנוחה. בית המשפט המחוזי הנכבד קבע עוד כי מסוכנותו של העורר נלמדת, בין היתר, מהתנהלותו הנטענת של בזירת התאונה; מביצוע עבירת ההפקרה הנטענת, ומהתנהלותו לאחר קרות התאונה, בגדרה, על פי הנטען, העורר ניסה לשבש מהלכי משפט - כל זאת בידיעה כי המנוחה קיפחה את חייה. בנסיבות אלו, בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי: "נשקפת ממנו (מהעורר - ח"מ) מסוכנות מופלגת לשלום הציבור" (ראו: פסקה 16 להחלטה). עוד נקבע כי אין בטענה באשר לאפשרות כי עסקיו של העורר יפגעו נוכח שלילת רישיונו זו, כדי לשנות את האיזון בין זכויותיו של העורר לבין האינטרס של ביטחון הציבור, וכי העורר לא הניח כל תשתית ראייתית התומכת בטענה זו.

החלטה זו היא מושא הערר שלפני.

טענות הצדדים

12. בתאריך 22.12.2016 הוגש הערר דנן, ובמסגרתו נטען כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה בקובעו כי מהאפשרות שהעורר ינהג ברכב נשקפת סכנה לביטחון הציבור, וזאת חרף הקביעה כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת. העורר טען עוד כי בית המשפט המחוזי הנכבד שגה גם בקובעו כי התנהגותו של העורר לאחר התאונה מעידה על מסוכנות מצדיקה את פסילת רישיון הנהיגה שלו עד לתום ההליכים, זאת בטרם שהעורר הורשע במיוחס לו בכתב

האישום. בתוך כך, העורר טען כי היה על בית המשפט המחוזי הנכבד להשיב לו את רישונו לאחר שעברו, לשיטתו, 6 חודשים מרגע הפסילה בידי קצין המשטרה מתוקף סעיף 50(ב) לפקודה, משום שלגישתו, המשיבה לא הגישה בקשה להארכת הפסילה במועד. העורר הוסיף וטען כי בית המשפט המחוזי הנכבד לא נתן את המשקל הראוי להימשכות ההליכים, אשר נובעת, לשיטתו, מהתנהלות המשיבה. בהקשר זה העורר הוסיף וציין כי לפי תקנה 172א לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות), שלילת רישונו לתקופה העולה על שנה - תוביל לכך שהוא יאלץ לעבור בשנית מבחנים לצורך קבלת רישיון הנהיגה, וטען כי מדובר בפגיעה שאיננה מידתית. העורר טען עוד כי לא ניתן משקל ראוי גם לפגיעה בעסקיו ובעובדיו המועסקים בסוכנות, הנובעת מכך שהוא לא יכול לחדש את רישונו כמנהל מקצועי של מוסך, מכיוון שסעיף 136(א)(2) לחוק רישוי שירותים ומקצועות בענף הרכב, התשע"ו-2016 (להלן: חוק הרישוי) מורה כי לשם חידוש רישונו כמנהל מקצועי - העורר נדרש להיות בעל רישיון נהיגה בתוקף.

הדיון בערר

13. בתאריך 28.12.2016 התקיים בפני דיון בערר, במסגרתו בא-כוח העורר, עו"ד סטרשנוב, חזר על הטענות שנכללו בהודעת הערר, והדגיש כי המשיבה טרם העבירה לידיו את מכלול חומר החקירה שנתבקש על ידו, זאת, לשיטתו, בניגוד להחלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד שהורה למשיבה לעשות כן. בא-כוח העורר חזר גם על טענותיו לגבי הפגיעה שתגרם לעורר ולעובדים בסוכנות נוכח הוראות חוק הרישוי והתקנות הנ"ל. בא-כוח העורר, שטען בכישרון כל מה שניתן עבור שולחו, אף גרס כי יש אפשרות לאיין את המסוכנות הנשקפת מהעורר בדרכים שפגיעתן פחותה, דוגמת: החלת חובת ליווי בעת נהיגה; הגבלת שעות הנהיגה, או הגבלת רדיוס הנהיגה המותר למרחב מוגדר.

14. באת-כוח המשיבה טענה, מנגד, גם היא בשום שכל, כי המסוכנות הגבוהה הנשקפת מהעורר, והזלזול שהפגין בחיי אדם, מושא כתב האישום בעניינו - מצדיקים כי שלילת רישיון הנהיגה שלו תישאר בתוקפה עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו. המשיבה גרסה עוד כי ההתנהגות המיוחסת לעורר לאחר התאונה מחזקת מסקנה זו, שכן היא מעידה לכאורה על התנהגות עבריינית, מה גם שמיוחס לעורר אף שיבוש הליכי חקירה. עוד נטען כי המשיבה הקפידה לבקש את ארכת שלילת רישונו של המבקש במועד וכדין, שכן לגישת המדינה מניין הימים מתחיל מיום מתן ההחלטה לפסילה עד תום ההליכים (בתאריך 25.08.2016), ולא מיום הפסילה המנהלית (מתאריך 01.03.2016), כטענת העורר. המשיבה הוסיפה וטענה כי הפגיעה הנטענת בפרנסתו של העורר ובפעולת הסוכנות - לא נתמכה במסגרת ההליך בראיות.

התפתחויות נוספות

15. בתום הדיון האמור הצעתי לצדדים לנסות להגיע להסכמה כלשהי ביניהם. כן הוריתי כי עד ובכפוף להחלטה אחרת - שלילת רישיון הנהיגה של העורר תישאר בתוקפה, אך לעת הזו - היא תותלה, ככל שהדברים מוסבים לענין סעיף 136(א)(2) לחוק הרישוי, ולענין תקנה 172א לתקנות (להלן: הצו הארעי).

16. בתאריך 05.01.2017 הצדדים הגישו, בהתאם להחלטתי, הודעות מעדכנות, במסגרתן הם הודיעו כי קיימת הסכמה עקרונית למתווה במסגרתו תחול על העורר: "פסילה מסווגת", כך שהעורר יורשה לנהוג ברדיוס מוגבל לצורך המשך ניהול הסוכנות. עם זאת, הצדדים הודיעו כי הם חלוקים לענין היקף הרדיוס המוסכם.

17. לאחר שיג ושיח נוסף בין הצדדים - הצדדים הודיעו לאחרונה כי לא עלה בידם להגיע להסכמה לענין היקף הרדיוס המוסכם, וכן לענין החלופות הנוספות שהציע העורר, אשר חלקן מפורטות בפסקה 13 שלעיל, ולפיכך יש להכריע בערר.

לכך אעבור עתה.

דיון והכרעה

18. לאחר שעיינתי בערר ובחומרים שצורפו לו, שמעתי את טענות באי-כוח הצדדים בדיון שהתקיים בפני, ונתתי דעתי להודעות המעדכנות מטעם הצדדים - הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערר להתקבל באופן חלקי, במובן זה שהצו הארעי עליו הוריתי בתאריך 28.12.2016 ימשיך לעמוד בתוקפו, עד ובכפוף להחלטה אחרת או פסק-דין של בית המשפט המחוזי הנכבד, הכל כאמור בפסקאות 26-28 שלהלן.

נימוקי למסקנה זו יובאו, בתמצית, מיד בסמוך.

19. סעיף 48(א)(10) לחוק המעצרים קובע כדלקמן:

"48. (א) שחרור בערובה הוא על תנאי שהמשוחרר יתייצב לחקירה, לדיון במשפטו או בערעור, או לנשיאת עונשו, בכל מועד שיידרש, וכן שיימנע מלשבש הליכי משפט; בית המשפט רשאי להוסיף תנאים, לפרק זמן שיקבע, ככל שימצא לנכון, לרבות:

(10) איסור המשך עיסוק הקשור בעבירה, כאשר מתקיים יסוד סביר לחשש שהמשך העיסוק מהווה סכנה לבטחון הציבור, או עלול להקל על ביצוע עבירה דומה" (ההדגשה שלי - ח"מ).

סעיף 49 לפקודה מורה כלקמן:

"49. החלטת בית המשפט לפי סעיפים 46, 46ב, 47, 48 או 50 ניתנת לעיון חוזר ולערר בדרך הקבועה בחוק סדר הדין הפלילי, תשכ"ה-1965, לענין צו שניתן בבקשה לשחרור בערובה כאילו היתה צו כאמור; שופט המעיין בבקשה כאמור רשאי לקיים את ההחלטה הקודמת לשנותה או לבטלה, או לתת במקומה החלטה אחרת אשר בית המשפט האמור היה מוסמך לתיתה, או להחזיר את הענין אל בית המשפט האמור, למתן החלטה אחרת על ידיו".

20. בנוגע להחלת הסעיפים הנ"ל מרשה אני להוסיף:

(א) חברי, השופט י' עמית, קבע בהקשר לסעיף 48 (א) הנ"ל כך:

"... כפי שנקבע בפסיקתו של בית משפט זה לא אחת, סעיף 48(א) מונה "רשימה פתוחה" של איסורים ומגבלות אותם רשאי בית המשפט להטיל על משוחרר בערובה. אמצעים אלה נועדו להבטיח כי בשחרור לא יהיה כדי לפגוע באחת מן התכליות שלשם הגשמתן נדרשים אנו לעשות שימוש בכלי המעצר - קרי מיצוי הדין עם עבריינים, הגעה לחקר האמת והגנה על בטחון הפרט, הציבור והמדינה (מטרות המגולמות בעילות המעצר המנויות בסעיף 21(א)(1) לחוק המעצרים). חלק מן החלופות המנויות ב"רשימה פתוחה" זו, כגון איסור על המשך עיסוק הקשור בעבירה המיוחסת לנאשם... נועדו בעיקרן כדי להפיג את המסוכנות הנשקפת מן הנאשם" (ראו: בש"פ 3323/16 בורוביק נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (10.05.2016) (להלן: ענין בורוביק); ההדגשה הוספה - ח"מ).

ב) סעיף 46 לפקודה, שסעיף 49 לפקודה הנ"ל מפנה אליו, קובע כהאי לישנא:

"היה היועץ המשפטי לממשלה או בא כוחו, או קצין משטרה בדרגה שאינה פחותה מדרגת מפקח, משוכנע שיש יסוד מספיק להאשים בעל רשיון נהיגה או בעל רשיון רכב בעבירה שסעיפים 35 עד 42 או 43, 44, ו-44א חלים עליה, והגיש לבית המשפט המוסמך לדון באותה עבירה בקשה לפסול את בעל הרשיון מהחזיק בו - רשאי בית המשפט לפסול אותו מהחזיק ברשיון עד לגמר בירור דינו, או עד שתבוטל הפסילה לפי הסעיפים 48-50".

סעיף 40 לפקודה, הנכלל בסעיף 46 לפקודה הנ"ל, מורה כדלקמן:

"40. הורשע אדם על עבירה כאמור בסעיף 64 או לפי סעיף 64א, דינו - בנוסף לכל עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלוש שנים; אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרש בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר".

21. בענינו - בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כאמור כי קיימות ראיות לכאורה למיחוס לעורר בכתב האישום (לרבות העבירה של הפקרה אחרי פגיעה), קביעות שהעורר לא חלק עליהן במסגרת הערר שלפני. בית המשפט המחוזי הנכבד הוסיף כי המשך נהיגתו של העורר ברכב עלולה לסכן את שלום הציבור ובטחון המשתמשים בדרך (ראו: פסקאות 9 ו-11 שלעיל).

22. קביעותיו הנ"ל של בית המשפט המחוזי הנכבד מקובלות עלי, בסייג של התליה, והכל כפי שמוסדר ומבואר בפסקאות 26-28 שלהלן. ההנמקה לכך תבוא מיד בסמוך.

23. בית משפט זה עמד לא אחת על הפגם החוקי, המוסרי והאנושי הגלום בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה, וכן על העמדה השיפוטית המחמירה המתחייבת, ככלל, כלפי מבצעה (ראו: ע"פ 10990/03 אלהרוש נ' מדינת ישראל (19.01.2005) (להלן: ענין אלהרוש); ע"פ 7478/14 פלוני נ' מדינת ישראל (09.06.2015); ע"פ 3258/16 וולקוב נ' מדינת ישראל (22.01.2017)). חברי, השופט א' א' לוי ז"ל, קבע בהקשר זה דברים, היפים גם לעניינו:

"...הוא היה מעורב בתאונה, וגם אם לא נמצא שהוא גרמה, הוא היה ער לעובדה שבאותה תאונה נפגע אדם. המעט

שאתה מצפה מנהג לעשות בנסיבות אלו הוא את אשר מחייב החוק - לעצור במקום, לבדוק את מצבו של הפצוע, ולנסות להושיט לו עזרה. אלו הן חובות אלמנטאריות המוטלות על כל נהג, והעובדה שהמערער לא נהג כך, נמלט מהזירה, ועשה את הכל כדי לטשטש את עקבותיו, מלמדת עד כמה גדולה הסכנה הנשקפת ממנו למשתמשים בדרך" (ראו: ענין אלהרוש, עמ' 2; ההדגשה שלי - ח"מ).

24. טענה אחרת של העורר התמקדה בסעיף 50(ב) לפקודה הקובע כך:

"עברו ששה חדשים מיום שנפסל בעל רשיון... ולא ניתן פסק דין לגבי המעשה או המחדל שבגללם נפסל - בטלה הפסילה, אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת" (ההדגשה שלי - ח"מ).

בפסיקתנו נקבע כי תקופת 6 חודשים הינה תקופה סבירה לפסילת רשיון, ואילו פסילה לתקופה ארוכה ממנה, נדרשים לה נימוקים מיוחדים" (ראו: בש"פ 7647/00 חינוואי נ' מדינת ישראל פ"ד נד(4) 812, 813 (27.10.2000); ההדגשה שלי - ח"מ). ב-בש"פ 9673/04 אבו אלקיעאן נ' מדינת ישראל, עמ' 3-4 (14.11.2004), נפסק עוד כי "הוראה אחרת", כמשמעה בסעיף 50(ב) לפקודה: "אינה יכולה להילמד, במשתמע, מהוראה בדבר פסילה עד לתום ההליכים, והיא חייבת להיקבע במפורש" (ההדגשה הוספה - ח"מ). עוד צוין שם כי: "החלטת הפסילה המקורית שניתנה... בטלה בחלוף ששה חודשים ממועד ההחלטה" (ההדגשה הוספה - ח"מ).

25. בנסיבות הענין, החלטתו של בית המשפט המחוזי הנכבד מתאריך 25.08.2016 התבססה על הקביעה כי המשך נהיגתו של העורר ברכב תסכן את שלום הציבור ואת ביטחונם של המשתמשים בדרך. בגדר אותה החלטה נקבע במפורש כי תקופת הפסילה תהיה עד תום ההליכים המתנהלים נגד העורר, ואף יותר מ-6 חודשים. בהמשך לכך, במסגרת ההחלטה, מושא הערר, בית המשפט המחוזי הנכבד עיין מחדש בהחלטה מתאריך 25.08.2016 הנ"ל, ובגדרה קבע כי מהעורר נשקפת "מסוכנות מופלגת לשלום הציבור" (ראו: פסקה 16 להחלטה). בית המשפט המחוזי הנכבד פסק, תוך איזון בין זכויותיו של העורר לבין האינטרס הציבורי, כי יש לקצוב את פסילת רשיונו של העורר לתקופה של 3 חודשים נוספים (עד לתאריך 01.03.2017), אך הוא הותיר בידי המשיבה את האפשרות להגיש בקשה נוספת להארכת הפסילה (ראו: פסקאות 8, ו-13 להחלטה מתאריך 01.12.2016). נוכח כל האמור, נראה כי ההחלטה, מושא הערר, לענין הצורך בהמשך פסילת רשיונו של העורר היתה, מידתית, ולא מצאתי טעם טוב להתערב בה.

26. כאמור לעיל - בפסיקה נאמר כי במסגרת הפעלתו של סעיף 48(א) לחוק המעצרים - בית המשפט נדרש להתאים את תנאי השחרור המגבילים למידותיו של הנאשם העומד לפניו. בתוך כך, בית המשפט נדרש לעיתים, לגלות יצירתיות, שתהיה ראויה, בנסיבות, ככל שתוביל לפגיעה פחותה בזכויותיו של הנאשם (ראו והשוו: בש"פ 7368/05 זלוטובסקי נ' מדינת ישראל (04.09.2005)) - שם נאסר על העוררים ליצור מגע עם אמצעי מחשוב; ענין בורוביק - שם נאסר על העורר לשתות משקאות אלכוהוליים).

סבורני לפיכך כי בנסיבותיו המיוחדות של המקרה ניתן להפחית מהפגיעה בזכויותיו של העורר ובחזקת החפות העומדת לו, מבלי לגרוע כלל מביטחון הציבור, וזאת על ידי קביעה כי הצו הארעי שניתן בהחלטתי מתאריך 28.12.2016 יותר על כנו, כך ששליטת רשיון הנהיגה של העורר תישאר בתוקפה, אך תוקף השלילה יותלה ביחס

לסעיף 136(א)(2) לחוק הרישוי, ולענין תקנה 172 א לתקנות, וזאת עד ובכפוף להחלטה אחרת, או פסק דין שיתקבל על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד.

27. ההתליה הנ"ל נשענת על הוראות סעיפים 12 ו-15 לחוק הפרשנות, התשמ"א-1981 המורים כדלקמן:

"12. הסמכה ליתן פטור, הקלה, הנחה וכיוצא באלה - משמעה הסמכה ליתן אותם אף במקצת או בתנאים."

"15. הסמכה להתקין תקנות או ליתן הוראת מינהל - משמעה גם הסמכה לתקן, לשנותן, להתלותן או לבטלן בדרך שהותקנו התקנות או ניתנה ההוראה"

(ההדגשות שלי - ח"מ).

עיינו: יצחק זמיר, הסמכות המינהלית, כרך א' 336-337 (מהדורה שנייה, 2010).

28. לעורר שמורה, עם זאת, הזכות להגיש בקשה לעיון חוזר לבית משפט המחוזי הנכבד, ככל שנסיבות הענין יצדיקו זאת, וכך גם המשיבה רשאית לעתור בבקשה להארכת תוקף פסילת רישיונו של המבקש, מעבר למועד שנקצב על ידי בית המשפט המחוזי הנכבד. כדי שהצדדים יוכלו לכלכל את צעדיהם כראוי, לרבות אפשרות להגיע להסכמה על תחום רדיוס מוגבל כאמור בפסקה 16 שלעיל - תוקפו של צו הפסילה בסייגים הכלולים בהחלטה זו יוארך בשלב זה עד לתאריך 15.03.2017. למען הסר ספק מובהר עוד כי האמור בהחלטה זו מתווסף ליתר התנאים שנקבעו על ידי בית המשפט קמא הנכבד בהחלטתו מתאריך 25.08.2016.

29. סוף דבר - הערר מתקבל באופן חלקי, בכפוף לאמור בפסקאות 26-28 שלעיל.

ניתנה היום, ב' באדר התשע"ז (28.2.2017).

שׁוֹפֵט